

Capitolul 5 versetul 4: Și când se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei.

Domnul Însuși se numește pe Sine Păstorul cel bun, care își dă viața pentru oile Sale (Ioan 10). Așa a fost El, când a mers la cruce, ca să înfăptuiască lucrarea de mântuire (Psalmul 22). Dar după învierea Sa, Scriptura Îl numește Marele Păstor al oilor (Evrei 13, 20; Psalmul 23). Așa cum rezultă clar din context, aceasta se referă la timpul actual. În Psalmul 23 ne este prezentată această lucrare a Domnului, în timp ce în Psalmul 22 vedem cum El suferă, ca Păstorul cel bun. Prin învierea și gloriificarea Sa, Domnul se află acum în afara domeniului de acțiune al oricărui dușman. În afară de aceasta, Dumnezeu L-a așezat peste orice putere și orice autoritate (Efeseni 1, 21). »Toată puterea Mi-a fost dată, în cer și pe pământ!« - »Și iată, că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului« (Matei 28, 18; Evrei 7, 25). El poate acum să se ocupe nestingherit de oile Lui, și prin atotputernicia Lui ele sunt în siguranță (Romani 8, 34). »Nimeni nu le va smulge din mâna Mea!«

Dar așa cum am văzut, Domnul are și ajutor de Păstor. În legătură cu ei, El este Păstorul cel mare. Acest caracter apare în prim plan în legătură cu apariția Sa pe pământ, când va judeca pe robii Săi, când îi va răsplăti, sau îi va pedepsi (Psalmul 24, Matei 25, 19, Luca 19, 15). Despre aceasta scrie Petru aici. El spune cam așa: »Fă în liniște lucrarea ta. Fii un model pentru turmă. Fii călăuza oilor, și așteaptă apariția Păstorului cel mare, care îți va da o cunună, ce nu se va vesteji. Aici vei fi probabil batjocorit și puțin prețuit – dar între Păstorul cel mare și păstorii subordonați trebuie să existe concordanță cu privire la suferințele lor în păstoria oilor! – lucrează în liniște și așteaptă, până când Păstorul cel mare va veni să-ți răsplătească!« Așa cum am observat mereu, Petru privește viața credinciosului pe pământ în perioada cuprinsă între cruce și revenirea Domnului pe pământ (capitolul 1,7,11). Ca apostol al circumciziei, scrie despre guvernarea lui Dumnezeu (capitolul 4, 13). La aceasta nu este inclusă răpirea Adunării, despre ea scrie apostolul Pavel (1 Corinteni 15, 51; 1 Tesaloniceni 4, 15). Ea este un act exclusiv al harului și nu are nimic a face cu responsabilitatea noastră, sau cu Israel.

»Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus Stăpânul său peste ceata slugilor Sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care Stăpânul său, la venirea Lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toate averile Sale.« (Matei 24, 45-47; Luca 12, 42).

Domnul iubește oile Sale și are grijă de ele. Deci cine are grijă de aceia care sunt subiectul grijii Domnului, și prin aceasta dovedește dragostea lui pentru Domnul, va primi o cunună. În timpul absenței Domnului, el are părtaşie cu inima Lui, și El i-a satisfăcut inima. El a fost credincios! Niciodată răsplătirea nu ne este prezentată ca scop sau motiv, pentru care să lucrăm, ci numai ca încurajare pentru lucrare. Răsplata nu este o cunună a dreptății, ci a slavei. Dreptatea (sau neprihănirea) are propria ei răsplătire (2 Timotei 4, 8). Dar dragostea și dăruirea din inimă pentru oile Domnului, duhul de sacrificiu de sine pentru binecuvântarea acelor care sunt așa de prețioși pentru inima Sa, trebuie să primească din mâna Lui o cunună a slavei. Această cunună își va păstra prospețimea în veșnicie. Ea nu se va vesteji, așa cum se întâmplă cu cununele pământești. Cine a purtat împreună cu Domnul cununa de spini (Ioan 19, 2), fie chiar numai într-o măsură foarte mică, acela va purta împreună cu El

și cununa slavei. Toți care urmează pe Păstorul cel mare, au parte în mod necesar și de poziția Lui (Evrei 2, 9).

Din păcate, nădejdea binecuvântată în revenirea Domnului s-a pierdut repede și robii Lui au început să zică *în inima lor*: »Stăpânul meu zăbovește să vină«. Rezultatul a fost, așa cum a spus Domnul: »... să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii ...« (Matei 24, 48-49; Luca 12, 45). Ce contrast față de cuvintele lui Petru! Robul a devenit un stăpân, și lucrarea, pe care trebuia s-o facă nu pentru un câștig mârșav, a devenit o sursă de venituri mari.

Capitolul 5 versetul 5: Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, încingeți-vă cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har”.«

Așa cum s-a spus, acest verset arată că în versetele anterioare nu este vorba de o funcție oficială de bătrân, ci se vorbește în general de frați mai în vârstă; căci aici frații mai tineri sunt numiți în antiteză cu frații bătrâni. Cei mai tineri trebuie să recunoască vârsta înaintată și înțelepciunea mai mare a bătrânilor câștigată pe baza experienței, și de aceea să prețuiască mai mult opinia lor decât părerea lor proprie. În afară de aceasta, să-i prețuiască din pricina lucrării lor (capitolul 2, 13,18; 3, 1). Ei trebuie să le fie supuși (1 Tesaloniceni 5, 12-13)!

Istoria bisericii și starea actuală din creștinătate dovedesc cât de necesar este și sfatul acesta. Așa cum bătrânii au nesocotit prescrierile, ca ei să nu facă lucrarea pentru un câștig necinstit, și nu ca unii care stăpânesc peste cei ce le-au căzut la împărțeală, tot așa și tinerii au părăsit locul care li se cuvine, de supunere. Scurt timp după moartea apostolului, sub pretextul că ucenicii au avut dreptul să aleagă oameni plini de înțelepciune și de Duhul Sfânt pentru lucrarea de diacon (Faptele Apostolilor 6), au început să-și aleagă bătrâni, care de fapt nici nu erau „bătrâni”, ci tineri. În timp ce aceia care au fost aleși atunci de Adunare, au fost confirmați de apostoli, credincioșii au avut într-adevăr parte la numirea în funcție. Deoarece cei numiți trebuiau să administreze darurile *materiale* strânse de Adunare, Adunării îi era permis să numească bărbați, care posedau încrederea Adunării (2 Corinteni 8, 19).

Dar de îndată ce era vorba de funcția de bătrân, sau de supraveghetor, deci de călăuzire spirituală, Adunarea nu avea niciun cuvânt. Acești bătrâni, sau supraveghetori, au fost numiți de apostoli, sau de cei împuterniciți de ei pentru această lucrare (Faptele Apostolilor 14, 23; Tit 1, 5). Dumnezeu nu cunoaște democrația (guvernarea poporului). Autoritatea poate veni numai de sus. Nu Adunarea, ci apostolii aveau capacitatea spirituală de decizie, ca să vadă cine posedă aptitudinile de călăuzire și de guvernare (1 Timotei 3). Pe lângă aceasta erau și darurile lui Hristos; evangheliști, păstori, învățători, etc, cărora Hristos Însuși le-a dat daruri și prin aceasta au fost autorizați să exercite darurile lor în Adunare, așa după cum îi călăuzea Duhul Sfânt. Adunarea nu avea nimic de făcut în privința aceasta, decât numai să-i recunoască!

Cât de necesar este să te pleci fără condiții înaintea autorității lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Bătrânii nu au voie să uite niciodată, că poporul lui Dumnezeu nu este turma *lor*, ci a lui Dumnezeu. Tinerii trebuie să fie din principiu supuși celor bătrâni, în loc să-și facă propria lor voie, așa cum

obișnuiesc tinerii să facă. Desigur, aceasta poate fi posibil numai în Domnul. Responsabilitatea personală față de Domnul stă deasupra tuturor. Nicio autoritate nu poate sta între conștiință și Domnul. Dar conducerea creștină este o conducere în supunere față de Domnul și Cuvântul Lui, aceasta înseamnă că ochiul și inima sunt îndreptate asupra Lui. Acolo unde ochiul este simplu, conștiința va simți corectitudinea acestei conduceri.

Vedem în Elihu un exemplu frumos al unui tânăr care își cunoaște locul și care își ocupă locul (Iov 32, 1-11). El lasă pe bătrâni să vorbească mai întâi. Dar când aceștia nu au mai avut nimic de spus, el a prezentat gândurile lui Dumnezeu. Supunere nu înseamnă că nu mai simți nicio responsabilitate! Când un tânăr credincios are sentimentul responsabilității pentru lucrurile Adunării, se va vedea imediat din faptele și din cuvintele lui. Dacă în acestea se poate recunoaște o judecată înțeleaptă și aptitudini pentru lucrarea de călăuzire spirituală, atunci frații îl vor respecta în curând. În felul acesta el va căpăta experiență și se va maturiza ca bătrân.

Iosua ocupa locul unui slujitor al lui Moise (Exodul 33, 11). Acolo el a aflat că din lipsă de experiență sentința lui nu a fost totdeauna corectă (Exodul 32, 17). El a remarcat, că a fost influențat prin legături de prietenie (Numeri 11, 28). Să urmezi pe oameni este un mare pericol pentru toți, dar în mod deosebit pentru tineri. Dar în aceste experiențe a învățat de la Moise. Și când Moise a murit, Dumnezeu i-a zis: »Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el« (Numeri 27, 18). El nu a mai fost acum numit tânăr, căci avea patruzeci de ani de experiență în pustie. Și ce experiențe!

Același lucru vedem la Elisei, care mai înainte a fost slujitorul lui Ilie. Așa pot frații tineri să învețe de la cei bătrâni, dacă aceștia sunt cu adevărat exemple pentru turmă (versetul 3).

În Iosif vedem un tânăr, care de tânăr a făcut multe experiențe (Psalmul 105, 17-22), așa că atunci când a ajuns de treizeci de ani, Faraon i-a zis: »Nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine« (Geneza 41, 39). Și Iosif poate spune: »Dumnezeu m-a făcut ca un *tată* al lui Faraon« (Geneza 45, 8) – un tânăr, care este făcut *tată* de Dumnezeu Însuși (1 Timotei 5, 1). »Ca să lege după plac pe domnitorii lui, și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea« (Psalmul 105, 22). Același lucru vedem la Timotei. El este numit să sfătuiască pe bătrâni (același cuvânt ca și în 1 Petru 5, 1). Dar apostolul îi scrie, să aibă grijă, ca nimeni să nu-i disprețuiască tinerețea. Putea să obțină acest țel, dacă era un model pentru credincioși, în cuvânt, în umblare, în dragoste, în credință, în curăție. Maturizarea lui trebuia văzută de toți (1 Timotei 4, 11-16; Tit 2, 6-8).

Cuvântul grecesc pentru „a se încinge” se întâlnește în Noul Testament numai aici, și în afara Noului Testament se întâlnește foarte rar. Traducerea „a se îmbrăca / a se împodobi”, așa cum se găsește în unele Biblii, după părerea mea este inexactă. Verbul este derivat de la un substantiv pentru șorțul cu care se încingea un sclav, pentru ca să poată să-și facă bine lucrarea, fără ca să-și murdărească hainele, deoarece celelalte haine ale lui erau bine ținute de această legătură.

Fără îndoială Petru s-a gândit aici la ultima noapte înainte de cruce, în care Domnul, în dragostea și bunătatea Lui smerită, S-a încins și a spălat picioarele ucenicilor (Ioan 13). Dar Domnul nu S-a încins cu ștergarul de in ca să nu-și murdărească hainele, ci ca să spele picioarele ucenicilor. Era dragostea sfântă, care L-a făcut să facă aceasta, și numai ea ne poate face și pe noi să ne încingem cu smerenie. Apostolul nu a uitat, că niciunul din ei nu a fost gata să

facă această lucrare josnică! El a învățat cât de puțină smerenie se găsește în inimile noastre. De aceea spune: »Încingeți-vă!« - Ceva care este legat, nu cade așa repede.

Numai smerenia menține toate însușirile noastre la locul lor, așa cum șorțul încins ține hainele. Ea ne face capabili pentru lucrarea la care am fost chemați. Amabilitatea, dreptatea, ușurința de comunicare, etc., își pierd valoarea, dacă sunt însoțite de mândrie. În afară de aceasta, smerenia este un ajutor mare împotriva descurajării în problemele vieții, în mod deosebit atunci când aceste greutăți ne umilesc și în felul acesta dau pe față mândria noastră lăuntrică (Iov).

Ce model avem în Domnul Isus, care putea spune: »Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11, 29). El, care nu a considerat ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce (Filipeni 2, 5-11)!

Cât de mult se va smeri inima noastră, dacă vom privi la El (Marcu 10, 42-45)! Acesta este singurul drum, pe care învățăm smerenia. Nu vom deveni smeriți, dacă ne vom preocupa cu noi înșine, și nici măcar atunci când vom privi la păcatele noastre. Numai când privim la El – atunci persoana noastră dispăre, și va rămâne numai El. Smerenie nu este dacă gândești rău despre tine însuși, sau dacă te preocupi cu păcatele proprii și cu starea ta păcătoasă, ci atunci când suntem conștienți că lucrarea lui Hristos ne-a curățit în chip desăvârșit (Evrei 10, 14), și nu se mai merită să te preocupi cu tine însuși, ci numai cu El! Articolul care însoțește cuvântul „smerenie” arată că este vorba de adevărata și cunoscuta smerenie.

Cât de stricată este firea pământească din noi! Apostolul Pavel a avut nevoie de un țepuș în carne, ca să nu devină mândru din cauza harului minunat, de care a avut parte; să fie răpit în al treilea cer, în paradisul lui Dumnezeu (2 Corinteni 12, 7). Firea noastră pământească se folosește de ce ne-a fost dăruit, și de aceea nu sunt meritele noastre, ca să se măndrească. Cât de mândrii putem să fim noi chiar cu privire la cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu, a prezenței luminii sau înțelegerii, sau a ocupării poziției adevărate cu privire la Adunare. Dar este un lucru să fi pe locul corect, și este un alt lucru să te găsești acolo într-o stare corectă; și al treilea punct este, să păstrezi poziția corectă (Apocalipsa 3, 17)! Singura noastră siguranță este conștiința deplină, că totul este numai har, că noi înșine nu putem păzi nimic, și de aceea trebuie să ne predăm în totul Domnului.

Duhul lui Dumnezeu conduce totul în Adunare la reciprocitate! Fiecare credincios trebuie să fie smerit față de celălalt credincios: cel mai în vârstă față de cel tânăr, și cel tânăr față de cel în vârstă! »În smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși« (Filipeni 2, 3). Dacă mă aflu în lumina lui Dumnezeu, voi vedea mai multe greșeli la mine decât la altul. Aceasta nu înseamnă, că trebuie să trec cu vederea răul pe care îl văd la altul. Trebuie s-o fac tot așa de puțin, cum o fac la mine. Dar îl voi trata cu smerenie adâncă, conștient fiind, că este numai har, faptul că eu nu am căzut mai adânc în același păcat.

Numai dacă suntem smeriți putem să învățăm (Psalmul 25, 9). Cel arogant crede că știe totul. Dar numai în smerenie putem să învățăm pe alții în așa fel, ca ei să primească. Povățuirea dă naștere la respingere. Cei tineri pot fi supuși celor bătrâni, numai dacă sunt smeriți.

Cât de puțin cunoaștem noi această smerenie! Și cu toate acestea ea este adevărata podoabă a creștinului, în opoziție cu ceea ce gândește omul natural. Ea ne aduce în societatea Domnului (Matei 11, 29). El a adus-o din cer pe pământ; ea este o podoabă cerească. Dar în legăturile practice dintre frați și surori se vede dacă noi ne-am încins cu *smerenia*, dacă noi suntem cu adevărat asemenea Modelului nostru desăvârșit (Filipeni 2, 5)!

Dar dacă nu este așa? »Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har« (Proverbele 3, 34; Iacov 4, 6; Romani 12, 16). Acestea sunt principiile guvernării Lui. Chiar dacă noi suntem copii Lui, suntem supuși acestei guvernări, atâta timp cât vom fi pe pământul acesta. Cât de serios este pentru un copil al lui Dumnezeu, dacă se află într-o stare, în care Dumnezeu trebuie să-i stea împotriva! Cât de îngrozitor este să avem pe Domnul împotriva noastră, din cauză că hrănim mândria din inima noastră! Dar celor smeriți, care nu gândesc lucruri mari despre ei înșiși, El le dă har. Ce diferență, să ai pe Dumnezeu împotriva ta, sau să stai în harul Său!

Capitolul 5 versetele 6 și 7: Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.

»Smeriți-vă« (Iacov 4, 10) s-ar mai putea traduce și prin „fiți smeriți”. Cuvântul grecesc stă în aorist pasiv. Aceasta înseamnă deci: „Ați permis lui Dumnezeu să vă smerească”. Dar este sub forma de poruncă. Prin succesiunea în limba greacă, accentul se pune pe „Dumnezeu”. Mâna *Sa* a fost în împrejurările care au condus la smerirea lor. Deci în realitate ei nu au avut a face cu oamenii, sau cu împrejurările. Dacă ei nu s-ar fi smerit sub mâna *Sa*, nu ar fi existat pentru Dumnezeu posibilitatea ca să-i înalțe (Proverbe 15, 33).

Dacă ne gândim, că aceeași mână puternică a făcut pe Domnul Isus păcat pentru noi, și L-a lovit în locul nostru, și prin aceasta am primit o mântuire veșnică, și că aceeași mână puternică ne va duce în curând în slavă, în Casa Tatălui (Ioan 14), nu sunt atunci inimile noastre gata să se lase smerite acum de El? Nu vom înțelege noi atunci că și această lucrare a mâinii lui Dumnezeu nu este altceva decât dragoste? Dacă suntem uniți cu un Hristos lepădat, atunci trebuie să avem parte și de lepădarea *Sa*, și în curând să avem parte și de slava *Sa* (Ioan 17, 22). »Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi« (Romani 8, 18). Aceasta așteptăm noi!

Este mult mai binecuvântat să permitem lui Dumnezeu să ne smerească, ca astfel să poată să ne înalțe, decât să ne înălțăm singuri, și astfel să trebuiască ca El să ne smerească (Luca 14, 11; 18, 14)! Înălțarea de sine este caracterul păcatului! Adam a încercat să se facă ca Dumnezeu (Geneza 3, 5), așa cum a făcut și satana (Ezechiel 28, 11-17; Isaia 14, 12-15), și prin aceasta a devenit sclavul lui satana. Ultimul Adam, care Însuși a fost Dumnezeu, S-a dezbrăcat pe Sine Însuși, și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și I-a dat un Nume, care este mai presus de orice Nume (Filipeni 2, 9-11)!

Dumnezeu nu poate permite în poporul Său înălțarea de sine. De aceea El va fi totdeauna împotriva celor mândri, și va da har celor smeriți. Cât de puțin ne gândim la aceasta! Atunci Dumnezeu trebuie să ne smerească. El o face,

făcându-ne să simțim neputința noastră în împrejurările vieții, sau permițând să urmăm voia firii noastre pământești și prin aceasta să cădem adânc. În felul acesta învățăm cine suntem. Dar este umilitor și cauza multor necazuri, dacă trebuie să învățăm în felul acesta. Puteam să învățăm și în prezența Domnului, privind ce a trebuit El să sufere pentru noi și ce este El.

Cuvântul »îngrijorări« este în limba greacă însoțit de articol, și aceasta înseamnă că este vorba de toate grijile, ca întreg, deci nu fiecare grijă în parte, ci toate la un loc (Matei 6, 26; Filipeni 4, 6). »A arunca« este în aorist, aceasta înseamnă că noi am făcut-o odată pentru totdeauna. Dacă am făcut aceasta, nu mai pot veni griji noi, căci tot ce ar putea să ne îngrijoreze am aruncat asupra lui Dumnezeu (Psalmul 55, 22; 37, 5)! Dacă am văzut că mâna lui puternică este în toate împrejurările, și că El conduce și dirijează totul, de ce să ne îngrijorăm atunci? Atunci putem să-I predăm Lui totul, »căci El Însuși îngrijește de voi!« Expresia greacă este mult mai accentuată, ea înseamnă: „Grijile voastre merg la inima Lui, deoarece ele vă apasă! El îngrijește de voi cu o grijă plină de dragoste!” Nu este suficient aceasta pentru noi? Vrem să le luăm din mâna Lui, și să le purtăm singuri?

Din context rezultă, că noi putem să aruncăm grijile noastre asupra lui Dumnezeu, numai după ce noi le-am primit din mâna Sa, smerindu-ne sub mâna Lui cea puternică. Înainte de aceasta n-o putem face. Nu se aseamănă grijile noastre cu cuvintele: »Doamne, nu-Ți pasă că pierim?« (Marcu 4, 38). Este vorbirea necredinței, care nu se încrede în El, El, Cel care dorește să ia asupra Sa tot ce este prea greu pentru copilul Său slab. Nu este cuvântul Său sigur și adevărat? El, Cel care a dat pe Fiul Său pentru noi, să nu ne dea totul împreună cu El? Nu este grija Lui, care a numărat perii capului nostru și niciunul nu cade fără voia Lui, suficient de mare?

El vrea să ia asupra Sa toate pericolele, toate nevoile noastre, căci El ne-a dat bucurie, pe care noi o putem savura, numai dacă suntem eliberați de griji. Domnul ne-a spus, cum lucrurile zilnice din viață devin obstacole pentru viața spirituală (Matei 11, 22). Cât de mult ne răpesc grijile energia, chiar și în lucrarea pentru Domnul, pe care trebuie s-o facem (2 Corinteni 2, 12)!

Nu există nici cel mai mărunț lucru din viața noastră, care să nu-L intereseze pe Dumnezeu, nici în viața personală, nici în familie, nici la locul de muncă, nici în activitatea noastră în lucrarea spirituală – atât în mijlocul credincioșilor, ca martori ai lui Dumnezeu pe pământ, cât și în legătură cu vestirea Evangheliei la cei nemântuiți. Ce îmbărbătare este să știi; »El îngrijește de voi!«